

SOUČTVEŘÍ

Jiří Špaček

Druhá

SOUČTVEŘÍ

© Jiří Špaček, 2011
Cover Design & Illustrations © Vilém Černý

ISBN 978-80-904976-0-3

Druhá

Jiří Špaček

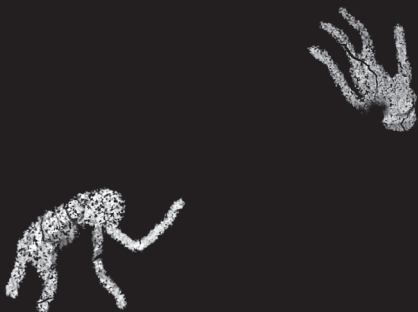

Ležela schoulená u stěny. Víčka se jí ještě jednou lehce zachvěla, ale oči už neotevřela. Upadala do spánku. Snad lehčího, snad těžšího. Kdo ví. Tenká pokrývka se nad jejím tělem nadzvedala jen nepatrně. Pomalu a klidně. Všechno bylo od příletu pomalé.

Seděl naproti ní u vchodu jeskyně a sledoval ty jemné pohyby. Drobné důkazy o tom, že žije. O tom, že s ním je. Kdo by si ještě před pár měsíci pomyslel, že právě on, právě s ní... Její tvář byla unavená, umazaná a zpocená, ale přesto všechno tak...

Vyhlédl do snášející se tmy, kterou pomalu prosvětlovala už jen záře hvězd a chlad obřího Měsíce. Dole pod nimi nebyl na dohled ani náznak živé duše. Přesto věděl, že tam jsou. Jeho oči je nevidí, ale přístroj ukazoval pohyb ve vzdálenosti tři sta až čtyři sta metrů. Šli po nich a ani nevěděl, kdo jsou a co chtějí. Tečky na displeji se motaly, zdálo by se zmateně, do kruhu, a nakonec se vydaly mimo dosah vln snímače. Zapnul alarm a lehl si vedle ní na záda. Na stropě jeskyně neviděl vůbec nic. I ty poslední záblesky zbloudilých paprsků zapadajícího slunce zmizely. Možná jen splynuly s tím, čím vždycky byly.

Nepředvídatelnost zaplavila průzračně černá noc.

ještě nikdy

„Ještě nikdy předtím jsme se neměli lépe. Pryč je doba, kdy naši přátelé, příbuzní, nám nejbližší mohli kdykoliv upadnout do chudoby, kterou si dnes neumíme ani představit. Do života bez domova, bez základních potravin, na okraj společnosti, do hluboké bídy. Pryč je doba, kdy se celé lidstvo třásl před hrozbou jaderných, biologických a chemických zbraní. Pryč je doba, kdy stamiliony nasycených a zdravých sledovaly denně lhostejně a téměř bez zájmu z pohodlí svých bezpečných domovů miliardy zbídačených spoluobčanů. Sledovaly, jak trpí hladem, žízní, jak trpí nedostatkem základních sociálních služeb, základním zdravotnictvím počínaje a psychosociální podporou dnes běžně dostupnou pro každého z nás konče.“

Udělal si malou, dramatickou pauzu.

„Nesmíme na naši historii, historii lidí, zapomínat právě proto, že utrpení našich předků předcházelo dnešnímu míru, zdůrazňuji, celoplanetárnímu míru a hojnosti. Už přes sedmdesát let obnovujeme a vylepšujeme. Bez válek, bez konfliktů nebo zbytečného zbrojení, a jsme úspěšní. Jsme skutečně úspěšní,“ odmlčel se. Jednak proto, aby se nadechl, a jednak proto, aby se připravil na další snůšku polopравd, lží a nesplnitelných přání.

„Postupně budou opět všechny oceány plné různorodého života. Oblasti s volnou přírodou se již z pozoruhodné části obnovily právě naším přičiněním. Sázíme nové pralesy, nové nesyntetické plíce Země. CAI, my, my všichni pracujeme právě na tom, aby se naše životy vrátily k rovnováze se Zemí, s naší společnou matkou. Aby...“
„Modrá laguna tě naplní po okraj zážitky, o jakých se ti jen... Už nemusíte čekat, až vám nákup přivezou, sjednejte si Amádeo, nový tubeshop...“

Stál ve své kuchyni a dobře si uvědomoval, jak nešikovné ruce má. Připravoval něco zvláštního na popití

a poklidné pohovoření. Alespoň tak si začátek večera představoval. Lednička svítila spoustou výstrah a jeho míchaný drink rozhodně nevypadal jako na obrázku z „návodu na přípravu“, svítícího z přilepeného displeje nad kuchyňskou linkou. Přestal. Uvědomil si změnu. Byl rozmrzelý.

„Nepřepínej mi to,“ zavolal nerudně směrem ven. Ven mimo kuchyň a jeho hlas spolehlivě doputoval až do společenské místnosti k rozvalující se návštěvě.

„Vždyť zase jen plká. Neříkej, že tě to zajímá. Koho to může zajímat?! Nikoho!“ Uvelebená návštěva si sama se sebou pěkně popovídala.

„Tebe nezajímá!“ a nadechl se k pokračování: „Mě jeho plky zajímají. Přepni to nazpátek.“

„Zajímají? A odkdy? Dokud ses nepotkal s jeho groteskním ‚potomečkem‘, tak ses o politiku nezajímal. Takže co tě, nebo spíš kdo tě ve skutečnosti zajímá?“

Marek udělal pár kroků z kuchyně a velmi, velmi nevlídně se podíval na víceméně nezvanou postavičku usídlenou na jeho pohovce v jeho společenské místnosti jeho pronajatého bytu: „Fajn, mám ti to zopakovat, nebo...?“

Podobné řeči neměl Marek rád. Ostatně kdo by měl, když mu připomínají vlastní neschopnost a těkavost v nudných etapách doposud prodýchaného života. Nemá rád nevyřešené věci znovu a znovu vytahované z hlubin zapomnění do sféry ústředního tématu debaty s pořouchlými kamarády. Avšak zvlášť nemá rád připomínky o ženách, po kterých touží, a nemůže jich dosáhnout. Jak ji to nazval? Potomečkem nebo pitomečkem?... Pokaždé ho debaty o ženách tnou do nechráněné oblasti, kdesi... Zatímco jiní to prostě neřeší a vystačí si s náhražkami, on patří do té neustále nespokojené části obyvatel, nespokojené sama se sebou a hlavně žijící téměř bez nich. Bez žen. Důsledkem ale je, že tahle skupinka, zde zosobněná v Markovi, je tak zaujatá a zaneprázdněná svou nespokojeností, že nic skutečného pro skutečnou změnu nedělá, neb nemá nadbytek sil, peněz ani vůle. Tihle lidé obvykle potřebují jen nějakou

protistranu, vůči které se vymezují. Kdyby ji ztratili, kdo ví, co by s nimi bylo, kdyby si v krátké době nenašli jinou. Marek si našel svůj protipól v ženách, kterých nemůže ze svého společenského postavení nikdy dosáhnout. Popravdě řečeno, kdyby jich dosáhl, tak by zase nevěděl, co s nimi, a byl by opět ztracen. Tak si to alespoň namlouvá a... To, co ale zasouvá hluboko, kamsi mezi špatné sny a úzkostné stavy, je jeho podezření, že by spíše ony nevěděly, co s ním. Považovaly by ho jen za dalšího z dlouhé a zoufalé řady šedivého průměru nápodob muže z plakátů? Muže bez skutečných možností?... Bez prostředků a bez moci? Chudáka, jednoho z celé mnohamiliardové armády únavných a ubíjejících variací homo sapiens sapiens?

Marek se odpojil od svých myšlenek a opět se zaposlouchal do slov nejvyššího. Dlouho jeho soustředění nevydrželo.

„...a tak budeme pokračovat i nadále. Společně jsme vytvořili plán, vytyčili si cíle, nesnadné cíle, ale to neznamená, že nesplnitelné. Cíle, které nám jsou výzvou a dávají smysl každému z nás, smysl vycházející z naší lidské existence. Naše...“

„A co tě na tom tak bere? Já nestíhám sledovat obrázky, a když se zaposlouchám do těch řečí, tak vlastně netuším, co mi chce říct, až na to, že využívá tuhle chvíli pro příští volby.“

„Tak nesleduj obraz, ale jen jeho hlas, a ne podkresovou hudbu, co je jak z výtahu. A nemluv mi už do toho. Za chvíli tam budu...“ Byl trochu nervózní. Netušil, kolik práce dá vytvořit dva obyčejné koktejly bez použití kuchyňského robota nebo instantní směsi!!! Koukal na barevné paskvily postavené na kuchyňské lince a snažil se je ještě vylepšit. Marně.

„V následujících dvou dnech usednou všichni světoví zástupci k jednacímu stolu společně s CAI a ujednotí další kroky pro udržení životního stavu Země. My se...“

Náhle nastala v televizním projevu pauza. Tak dlouhá, až Marka probudila ze zaujetí výzdobou pakoktejlů.

„Už na to zase šaháš!?“ Vyšel z kuchyně do své nemalé prosklené společenské místnosti s nápoji v ruce.

„Já nic, to oni sami,“ bránila se návštěva, a skutečně – prezident se náhle rozloučil a odešel z vyhrazeného prostoru pro řečníky. Slova se ujali moderátoři přenosu: „Zakončení projevu bylo náhlé, co říkáš, Jeniffer?“ Obě mluvící hlavy zpravodajského kanálu byly v prvním okamžiku zaskočeny, stejně jako každý, kdo vysílání sledoval, i když moc diváků nejspíše připojeno nebylo. Přímý přenos ze summitu zástupců je ve skutečnosti zajímavý jen pro pár nadšenců, pár politiků a jejich podřízené. Obyčejní lidé se o něj už dávno nezajímají, ale to začalo už v době, kdy se zpravodajská média začala prodávat jako zboží každodenní spotřeby. „Tome, myslím, že tím překvapil každého. Jako by pan prezident svůj projev vůbec nedokončil. Ale to bylo asi to jediné překvapivé z celého vystoupení,“ dodala s jemnou ironií.

„Čekala jsi něco závažného?“ zazněl opět dotaz poněkud unylého redaktora z přehnaně dynamického vysílacího studia.

„Většinu diváků spíš než historie zajímá, zdali bude tříměsíční dovolená uznána jako minimální v celé Evropě a jak se dotkne nepracujících. Tedy sedmdesátiprocentní většiny voličů. To uvidíme až po společném jednání představitelů s CAI. Cíle, o kterých prezident mluvil, jsou samozřejmě správné, ale jejich realizace probíhá velmi pomalu, pokud vůbec. Ověřit v projevu zmiňované úspěchy se jaksi nikomu přesvědčivě nedaří. I přes to má prezident podle posledních průzkumů slušnou podporu veřejnosti.“

„Tu si ale získal zavedením dalšího cestovního prostředku veřejné dopravy pro rodinu zdarma.“

„Určitě to k tomu přispělo. Podrobnější analýzu nám po dokončení všech příspěvků krátce představí Karla z našeho studia.“

„Potvrzují, že další mluvčí jsou už připraveni, i když, zdá se, v jiném pořadí. Teď nás ale čeká krátká komerční přestávka.“

Oba moderátoři se proměnili ve šťastný pár procházející kolem přírodního vřídla. Opodál se pásli dávný koně a na modré obloze kroužil nějaký neidentifikovatelný dravec, který ještě před chvílí představoval mihotající se světlo ve virtuálním televizním studiu. Právě v ten moment se Marek i se svojí návštěvou odtrhl od fascinujících obrázků. „Uff, bez těch úvodních znělek člověk zapomíná, že sleduje reklamu,“ poznamenal Marek a přepnul vysílání do miniatury.

Postavil jednu sklenku na stůl a s druhou si stoupl k prosklené stěně. Napil se. Nebylo to nic moc. Okny sledoval horizont skrze úzké a vysoké mezery mezi výškovými budovami. Domy byly osvětlené zapadajícím sluncem a v jejich prosklených poschodích se zrcadlilo město. Rozhlížel se po své krajině a pak přepnul výhled na skutečnost. Razantní rozdíl už pro něj dávno nebyl nijak ohromující. Venku vládla, tak jako každý den, lepkavá mlha. Studená a mokrá. Rozmazávala obrysy a halila venkovní svět do nejasností a krátkozrakostí. Sotva dohlédl na okraje nejbližší budovy. V horizont v dálce jen věřil, dá-li se takové slovo vůbec použít. Sotva bylo vidět alespoň něco. Modrošedomléčná městská krajina plná ničeho a všeho. Vzdal to a opět přepnul výhled na sluncem romanticky zalité ulice a budovy plné jásavých červánkových odlesků. Iluze je tak sladká a mámivá. Až to občas bolí hluboko v týlu a dál, až do morku kostí.

Seděli ve společenské místnosti Markova bytu a popíjeli pokus o koktejl. Marek a jeho rovněž nezadaný kamarád Julius seděli v sedačce. Nohy měli natažené na stolku a strkali do sebe týden staré chipsy s příchutí avokáda. Alespoň tak to stálo na obalu. Opravdové avokádo nikdo z nich nikdy nejedl. Dostupné byly už jen příchutě. Zato čehokoliv.

Kromě občasného křupnutí chipsu mezi zuby bylo ticho. A společně v něm čekali na signál jak nějaký primitivní živočichové. Čekali svorně na podnět, aby mohli vykonat reakci. A bylo jim to jedno.

Julius, Markova častá a nezvaná návštěva, je programátor a statistik. Pracuje v týmu, který navrhuje systémy zpracovávající obrovská množství dat z různých výzkumů a někdy i soukromých projektů z celého regionu. Moc pije a práce ho vůbec nebaví. Nepracovat by pro něj ale znamenalo nebydlet u rodičů a nežít si na slušné úrovni. Ani na kvalitní pití by neměl. Kdyby nepracoval, jeho biologičtí Eva i Adam by ho jednoduše vyhodili z domu – prostě by nesplňoval jednoduché podmínky. Ne že by si bez nich žil zle, ale s tím, co si může dovolit nyní, se to nedá srovnávat. Julius by se nejraději dal dohromady s nějakou „vhodnou ženou“, jak ji nazývá. Virtuální bohyně, se kterými tráví noci, jsou přeci jenom jen na jednu věc. Problém je v tom, že reálné ženy se od těch virtuálních dost zásadně liší. Na první pohled především postavou. Blíže se k nim obvykle nedostává. Když už se s nějakou seznámí intimně, dá se jejich sblížení počítat spíše na hodiny. Navíc on sám má, jak říká, pořádné tělo. Což ve skutečnosti znamená nějakých třicet kilogramů nad přijatelný stav, kdy by se mohl alespoň trochu srovnávat s virtuálními gigoly.

Marek měl na životním startu na rozdíl od Julia dvě výhody. Nenarodil se do bohaté rodiny, a musel se tedy víc snažit, takže si zvykl pracovat. Druhou výhodou je, že ho jako malého považovali za „naději“. Uvozovky jsou zcela na místě jako něco předpokládaného, ale nenaplněného. Kdysi to o něm všude říkal dědeček, vysloužilý vychovatel a učitel, když sledoval, jak si Marek už jako malý dokázal poradit s rozbitým kolem nebo kolenem. Faktem zůstalo, že děda to o něm říkal i poté, co ho vyhodili ze všech univerzit, kam se dostal anebo kam ho rodiče s pomocí nějakých známých protlačili. „Jeho

čas ještě přijde," tak to přesně říkával. Nakonec čas přišel dříve pro dědečka a pro Marka se stal jen abstraktní fyzikální veličinou, která mu odměřovala nudný den. Osamoceně probrouzdával prázdný citový život. Osamění se mu stalo samozřejmostí i v místnosti plné přátel, kde společenské konvence založené na poznání všeho socio-psycho-bio-genetického o člověku znemožňovaly jakýkoliv náhlý, neplánovaný a hluboký společný prožitek... Biologický otec s matkou, jak jim říkal, aby tak dal všem jasně najevo, že se mu v mládí příliš nevěnovali, mu po jeho univerzitním turné jasně naznačili, že takzvaný „Markův čas“ plný příležitostí jaksí odešel do nenávratna a vrátit se tudíž nehodlá, stejně tak jako jejich osobní přízeň a skromná finanční podpora. Svoji šanci propásl. Popravdě řečeno k němu ze všech lidí, které kdy potkal, choval naděje jen děda. Nejlépe vystihla jeho situaci úspěšnější a o pár let starší sestra: „Nejsi momentálně ani na ‚vedlejší koleji‘, spíš se válíš ve škarpe. Zatímco všichni ostatní kolem tebe sviští rychlostí nadzvukovou, ty ze sebe nestíháš oklepávat prach z cesty.“ Její kariéra se s jeho nedala srovnávat. Marek se tak s rodinou příliš nestýkal. Rodiče zklamal, nebo spíše nepřesvědčil. Vlastně jim dal zcela za pravdu, že není moc šikovný. Sestra jím opovrhovala. Občas si zavolali. Naposledy ji osobně viděl před třemi roky. Možná čtyřmi. Trochu ho vyděsilo, jak se nechala chirurgicky upravit. Ale to je dnes už tak samozřejmé, že mu ono vyděšení vydrželo sotva pár vteřin a pak zmizelo mezi ostatním harampádím, které nosí kdesi v paměti.

Marek pracuje jako komunikační agent pro stejný úřad jako Julius. „Vyhlídky velké, budoucnost žádná,“ komentuje svoji komunikační pozici. Práce s veřejností ho, jak sám říká, baví. Je nutné v tom najít tu správnou míru sarkasmu, jakou rád disponuje, když může. Nelze mu ale upřít, že na rozdíl od svých „statistických kamarádů“ má i jiné než alkoholické a virtuálně sexuální zájmy. Hlavně pasivní filmy, kdy se může jen koukat, a občas zhlédne

i nějaké vykopávky z prvních let, kdy film začínal být filmem s prostorovým zvukem, barevný a velkoplošný. Obvykle se u nich nudí, předělávky do třech rozměrů hodnotí jako zdařilejší a nejnovější haptický rozměr s vůněmi, bez jakýchkoli nutných oblečků a strojků naprosto zbožňuje. Jeho kamarádi, pracující ve stejné budově o pár poschodí níže, obzvláště milují jiné, dotykové filmy, takzvané pro „mentálně a sexuálně dospělé“. Ne že by jimi Marek opovrhoval a nenechal se unášet rozkoší až do bouřlivých extází, ale pokaždé, pokaždé když už se blíží k završení celého dotykového, perverzně úchvatného procesu, tak se mu tam někde, na hranici vědomí, objeví cedule s nápisem „Je to umělé. Chudáčku!“ Přitom lidí žijících takhle osamocené je..., dokonce i těch v páru. Ale co dneska není umělé. Dokonce ani děti se už dávno nenosí v bříšku. Těhotenství je společensky nepřijatelné, ohrožuje jak dítě, tak matku. Hlavně vytváří nespravedlnost mezi lidmi a uvrhuje ženy do sociální odluky. Marek tuhle antitěhotenskou vlnu chápal spíš tak, že se některé těhotné viděly jako koule, a tak si prosadily a celoplošně zavedly odloučení od dítěte ihned po jeho početí. Pokud se to jako početí dá ještě nazvat. Ve většině případů jde o předvýběr „geneticky vhodného“ samečka, který si nakonec ani trochu „nezapáří“.

Ale zpátky k Markovi, který má ve zvyku upínat se k živým slečnám. Jak už bylo zmíněno, delší dobu sleduje jednu z vyšších kruhů. Setkal se s ní na rautu, a dokonce spolu osobně hovořili. Očarovala ho svou nevázaností a volností... Tak jako každého nezadaného muže po třicítce. Od té doby na ni nemůže zapomenout. I proto v porovnání s ní veškeré trojrozměrné bohyně s mírami na míru blednou, či spíše jejich trojrozměrné dimenze se stávají značně plochými... Menším problémem je, že je to dcerka řečníka, co tak směle hovořil o budoucnosti a dosažených, i když neviditelných a nikým skutečně nepotvrzených úspěších. Dostat se k téhle slečně je těžké. Spíše nemožné. Společnost si už dávno nehraje na rovnostářskou nebo jaksi přímodemokratickou. Nikdy taková nebyla a nebude. Určité kruhy jsou pro jiné vrstvy uzavřené. Nikoliv neprodyšně, ale překonat bariéry v oblastech společenského postavení, majetku, vzdělání a profese není nijak jednoduché. Mnohem snazší je nechat se zlákat pohodlím a zábavou dostupnou zdarma a bez jakékoliv námahy.

Každý z té nižší by si přál výš. Ale tak jako kdokoliv v minulosti přijde časem na to, že za to ten krátký, skutečně produktivní život nestojí. Osobně se na rautu setkal i s její starší sestrou. Ošklivá není a hloupá určitě také ne, přece jen pracuje jako šéfka oddělení ve výzkumném ústavu pro..., něco s DNA. Není ani tak namyšlená, jako spíše vzorově nesympatická. Ano, působí nesympaticky a poněkud sušším a nudným dojmem omezené akademické pragmatičky. Dokonce i bulvár ji obvykle přehlídí a někdy ji mírně, se sarkastickým podtextem na téma smysl pro humor, popichuje. Ona sama pozornost médií nevyhledává a média zase naopak nevyhledávají ji, pokud nemusejí. Její mladší sestru si v naprostém kontrastu s ní zamilovali nejspíš všichni, kterým myšlenky neprocházejí jen mozkem v hlavě. A těmi nejsou myšleni jen muži.

„Na co myslíš?“ vyslal Marek náhle otázku do ticha.

„Na to sušené hovězí, nejradši bych si hned jedno objednal.“ Julius sledoval reklamy i v miniaturní verzi na konferenčním stolku. Dělal si svět vždycky jednodušší. Přístupnější. Tak jako naprostá většina tlustého a líného obyvatelstva.

„Zrušil jsem donášku nákupu.“

„Ty teď chodíš nakupovat sám? Do obchodu?“

„Jo. Chtěl jsem změnu.“

„Takže místo nákupu z pohodlí své extrémně veliké sedačky, kde si jen ukážeš, na co chceš, a máš to za chvíli doma, se teď budeš trmáčet kamsi do obchodu?“

„Jsi nějaká ztělesněná marketingová komunikace propagující online nákupy?... Nechtěl bys k nám?“ odklonil pořouchle hovor Marek.

Juliusova tvář nabyla takového výrazu odporu, jaký snad ani Marek nečekal, a přeci jen se musel postavit na obranu své profese: „Zas tak hrozné to tam není...“ Nezafungovalo to, tak se vrátil k původnímu tématu: „Chtěl jsem jen změnu, pohyb. Mám pocit, že alespoň občasným pochodem do obchodu žiju jako člověk, jako lidi dřív. Normálně. Jdou z práce, nakoupí si jídlo, večer všechno sežerou a jdou spát...“

Nebylo to příliš přesvědčivé vysvětlení...

„Hm. Paráda. Doufám, že máš aspoň přístup do obchodů na síti.“

„Některá spojení se odpojit nedají...“

„Naštěstí...“ Julius měl objednáno během několika vteřin.

Julius, kterému se také říká Juice neboli Dzus, si tedy objednal sušené hovězí. Jmenovalo se to tak a chutnalo to tak. Tedy chutnalo to stejně jako vždycky, jiné sušené hovězí v životě nejedl než právě to, co by teď rád žvýkal. Po ničem více nepátral. Nikdy nepátral. Nevědomost je sladká. V tomto případě velmi chutná.

Po reklamě začal přenos dalšího projevu, a tak si pustili obraz do celé místnosti. Z čelních představitelů

světových regionů nebylo vidět nikoho. Jen ministři a jejich zástupci a nohsledi. Bylo to mimo zajetý protokol, takové věci znal Marek moc dobře a nahlas si zapřemýšlel, což u něj nebylo neobvyklé: „Neměli tam stát teď...“

Džus se jen nechápavě a znuděně ohlédl. Není to snad jedno? Neřekl to slovy, ale jeho obličej vyjádřil zcela přesně tuto myšlenku, i když možná trochu ostřejšími výrazy.

„Vracíme se po přestávce zpět do hlavního evropského města. V ceremonii máme ohlášené nečekané změny. Všichni čelní představitelé se odebrali na schůzku s CAI. Více se dozvíme od našeho zpravodaje, který sleduje dění přímo na místě. Martine, co se na summitu děje?“

„Skutečně došlo ke změně v programu, Jeniffer. Podle neověřených informací si okamžité setkání vyžádala CAI. Avšak oficiální zdroje mlčí, a tak si na ověřenou verzi musíme ještě počkat.“

„CAI? Není zvykem, aby CAI rozhodovala o termínech jednání, zvláště při takové politicky významné události. Nejspíše musí jít o něco velice, ale velice důležitého.“

„Hovořil jsem před pár chvílemi s naším ministrem spravedlnosti, a ten má stejný názor. S poněkud ironickým tónem předpokládal, že tím důvodem nebude další navýšení sociálních výhod a zavedení piva do standardního denního přídělu pro každého nepracujícího, jak zamýšlejí někteří zástupci regionů.“

„To asi nebude, Martine, vezměme celou situaci přeci jenom vážněji.“ Jeniffer se usmála na usmívajícího se reportéra. Ve vstupech opět všichni oplývali vtipem... „Máme se čeho obávat? Co tedy bude následovat?“

„Předběžně platí tisková konference okamžitě po jednání, předpokládá se, že bude zítra dopoledne, a tam bychom se měli všechno dozvědět. Jediný, opravdu vážný důvod nikoho skutečně nenapadá. Snad až na neoficiální zprávy, že by mohlo jít o nečekané problémy v územních pásmech mezi světovými regiony. Spíše jde jen o čiré spekulace, protože ta jsou zcela mimo kompetence CAI,

a tedy není důvod, aby právě kvůli nim CAI přerušovala takovým nestandardním postupem jednání na nevyšší úrovni.“

„Díky, Martine. My se teď přesuneme zpět k řečnickému pultu, Tome, ty už víš, co bude následovat.“

„Ano, Jeniffer, díky za slovo. Podle oficiálních zpráv nyní vystoupí před lidovým shromážděním ministři jednotlivých světových regionů a začínat bude...“

„Zase živej dabing.“ Džusíka Markův program opravdu příliš nebavil. Sledoval čas, poposedával, nudil se, cumlal odporné chipsy a cucal nepřilíš povedený drink.

„Vždyť to ani nepoznáš.“

„Poznám, otevírá jinak pusou.“

„Tak se na ni nesoustřeď.“

„To nejde. V kolik mají volat? Už mám skutečnou žízeň,“ a odsunul svůj pohárek dál od sebe. Ani Markovi se nechtělo vypít všechno až do dna.

„Dej si pivko. Je v lednici.“

„Víš, že to tvoje nepiju. Koktejl byl fajn, ale pivko si dám radši svůj.“

„Odkdy pohrdáš jakýmkoliv alkoholem mimo oblíbenou značku?“

„Tě chci jen donutit k nákupu toho, co mi skutečně chutná, když víš, že k tobě zajdu...“

„Jedno tam asi bude.“

„A to mi říkáš až teď!? Tohle barevné mohlo počkat.“

„Že jsem vůbec něco nabízel...“ ale moc se Marek nerozčiloval. Spíše se vždy těšil na situaci, kdy může Džusíka trochu potrápít. Případalo mu to člověčí. Taková milá forma odlehčeného sadismu.

Džus nadšeně odběhl do kuchyně a hledal. „Vždyť tady máš tři!“ zakřičel.

„Tak si vem jen jedno,“ občas s ním mluvil jak s dítětem. Ani netušil, kde to pochytil.

„Nedělej ze mě alkoholika. Stát se jím není žádná snadná, natož levná záležitost... Co to je za pazvuky?“

„Moje nové zvonění, asi vyrazíme, volá nás dlouhá noc.“
„Ještě nedorazilo moje hovězí.“
„Tak si ho dáš jindy.“

Ztlumil vysílání a pustil si telefon. Jejich přátelé už skončili své pracovní nasazení a přesunuli se z místa pracovního na místo zábavní. Vtipné na tom je, že úřad vzhledem k finanční situaci přešel na multifunkční využití. Zatímco přes celý pracovní týden jsou přízemní a suterénní místnosti využívány jako výpočetní a servisní středisko, přes víkendy se mění na klub a restauraci. A to během pár hodin. Filosofie vedení úřadu se zdá být jasná a přijatelná: co si zaměstnanci přes týden vydělají, to tam o víkendu utratí.

Vyrazili.

Čekalo je klasické zabíjení času s přáteli. Další večer podobný tomu z minulého a předminulého a předpředpředminulého týdne... Nasedli do kajut veřejné dopravy a s mírným pohupováním se přemisťovali mlžnými a kouřovými opary do centra města. Cesta mohla mít v sobě něco magického, něco neurčitého a nedosažitelného. Každé světlo, každý obrys měl rozměklé a neurčité hrany, mírně se vlnící po průjezdu všemožných povozů, pohybů poutačů a vůbec změn ve vzduchu, ve kterém se děšť míchal s mlžením a až mrazivým, neprostupným vlhkem. Ale magického na tom nebylo nic. Takhle to tu vypadalo od nepaměti. Markovy paměti.